

Hồi Thứ Mười Lăm

XUÂN TÌNH ĐỘC ĐƯỢC

Suốt mấy ngày rong ruổi, Trầm Kha đã tới địa giới Cam Túc mới đầu canh một của màn đêm.

Về đầu hôm, trong nội phủ Lam Châu ngựa xe như nước, người qua lại đông như ngày hội.

Trầm Kha vì gấp đi nên đã mệt lả người, chàng chọn một tòa tửu lâu, đi ngay vào để ăn uống nghỉ ngơi. Chàng lại nghĩ:

- ‘Sau khi dùng cơm tối, sẽ vận lực dưỡng thần để canh năm sẽ tiếp tục lên đường’.

Chàng vừa đặt chân vào tửu lâu, bỗng nghe một giọng nói thiếu phụ vang lên phía sau lưng chàng:

- Trầm thiếu hiệp!

Trầm Kha giật mình quay phắt lại, bất giác rúng động cả tâm can.

Chàng nhìn thấy thiếu phụ này không ai xa lạ là Bàng Dã Lan, một kẻ thù của chàng.

Lúc đó, Bàng Dã Lan mỉm cười duyên dáng, bước đến ngay trước mặt Trầm Kha. Nàng cất giọng ngọt ngào:

- Trầm thiếu hiệp! Hôm nọ vì thiếp có chuyện quá gấp nên chưa kịp nói vị trí tọa lạc của Thiên Toàn Bảo nên hôm nay lại tìm gặp thiếu hiệp đây.

Chàng thật không ngờ Bàng Dã Lan có can đảm tới tìm gặp chàng. Nên chàng liền giảm bớt ý định hạ sát nàng ngay tại chỗ này mà thâm tính:

- Được ta tạm thời gởi đầu ngươi đó để xem ngươi giỏi trò gì!

Nghĩ như vậy nên chàng giọng giả bình thản:

- Vậy phu nhân cứ nói đi!

Chàng nói xong đợi câu trả lời của nàng, nhưng vẫn không thấy nàng trả lời mà nàng gọi ngay một tên điểm nhị tới và bảo:

- Ngươi dọn lên đây cho ta một bàn tiệc thật thượng hạng!

Tên điểm nhị vừa đi thì nàng quay sang Trầm Kha nói:

- Nếu thiếp có tội thì thiếp xin chịu tội với thiếu hiệp. Còn như trường hợp này có nhiều uẩn khúc, xin thiếu hiệp điều tra kỹ lưỡng rồi mới quyết định thái độ để kẻ vô tội được nhờ!

Nhận thấy nàng là một nhân vật võ lâm thượng đẳng mà đã nói những lời như vậy nên Trầm Kha hết sức phân vân. Chàng chưa quyết định thái độ thì Bàn Dã Lan đã rót ra hai chung rượu cất tiếng mời:

- Dầu sau này chúng ta là hai kẻ tử thù, nhưng hiện giờ xin mời thiếu hiệp một chung rượu gọi là lễ giao kiến của kẻ giang hồ võ lâm.

Trước những lời lưu ý ấy, Trầm Kha không thể từ chối được nên chàng thân nhiên cầm ly rượu cùng uống với Bàn Dã Lan.

Qua hai chung rượu giao kiến thì điểm tiểu nhị đã dọn lên những món ăn toàn là cao lương mỹ vị. Thật là một bữa ăn toàn bằng bát trân của tay đại phú.

Suốt bữa ăn hai người chỉ nói với nhau mấy câu xã giao và Bàn Dã Lan cũng không đề cập đến vấn đề gì ngoài một câu:

- Hôm nay tôi muốn bàn với thiếu hiệp một vấn đề quan trọng.

Nàng chỉ nói có vậy rồi không đề cập đến nữa.

Chính vì vậy mà Trầm Kha chỉ dùng qua loa bữa cơm tối vì trong lòng hồi hộp chẳng biết Bàn Dã Lan sẽ nói với mình chuyện gì?

Bàn Dã Lan bỗng ngược mặt nhìn Trầm Kha cất giọng dịu dàng bảo:

- Trầm thiếu hiệp, dùng cơm tối xong chúng ta rời khỏi nơi đây nhé!

Trầm Kha hết sức ngạc nhiên hỏi:

- Phu nhân muốn đi đâu?

- Đi tìm nơi trò chuyện!

- Trò chuyện gì?

- Rồi chàng sẽ hiểu. Chẳng lẽ tướng công sợ tiện thiếp ám toán hay sao?

Dứt lời Bàn Dã Lan đứng phắt dậy đi thẳng xuống lầu.

Trầm Kha bị động lòng tự ái, nói:

- Hang hùm, ồ răn tôi cũng coi như mối nợ, đất lành, chuyện gì phải sợ phu nhân ám toán chứ.

Dứt lời chàng vội phóng mình xuống lầu đuổi theo Bàn Dã Lan.

Cả hai rời lầu đi lần ra khỏi Lam Châu phủ. Bỗng Bàn Dã Lan trở thuật khinh công chạy đi như gió.

Trầm Kha càng lúc càng hồ nghi, nội dung việc này ắt có một âm mưu ghê gớm, chàng lẩm bẩm:

- Tầu lầu là nơi ồn ào đông khách không tiện nói chuyện, còn nơi đây đã cách Lam Châu phủ đến một khu rừng hoang vắng bốn phía không bóng người tại sao Bàn Dã Lan không dừng lại chuyện trò.

Tuy Trầm Kha ngờ vực nhưng vẫn trở thuật khinh công đuổi theo Bàn Dã Lan bèn gót. Chàng cố giữ khoảng cách gần phía sau Bàn Dã Lan và cứ thế hai người phi thân vun vút giữa khu rừng rậm.

Nửa giờ sau, Trầm Kha bỗng cảm thấy một luồng dịch khí từ huyết đan điền dẫn ra các huyết, toàn thân chàng nóng ran như người phát sốt. Chàng tái mặt kinh hồn, vội thâu cước bộ dừng chân hướng về Bàn Dã Lan quát to như sấm:

- Bàn Dã Lan, ngươi định giở trò gì hại ta thế này?

Bàn Dã Lan thấy Trầm Kha dừng chân, vội quay mình đứng lại, dùng giọng êm như sương bảo:

- Trầm thiếu hiệp! Có phải chàng vừa cảm thấy sự khác lạ trong cơ thể đó chăng?

Trầm Kha tím mặt hốt hoảng hỏi nhanh:

- Bàn Dã Lan, ngươi xuống tay đầu độc ta đó chăng?

Bàn Dã Lan khẽ gật đầu, lại nhếch môi cười cợt nhã bảo:

- Phải! Tuy thiếu hiệp võ nghệ cao cường, nội lực siêu quần. Nhưng đối với sóng gió giang hồ, tướng công chẳng có chút may mắn kinh nghiệm nào cả.

Trầm Kha tức muốn bẻ ngực, gắt hỏi:

- Nhà ngươi thật gian ngoa xảo trá đã hại ta ăn uống nhằm độc dược gì?

- ‘Xuân tình độc dược’.

Bốn chữ như nhát búa bổ vào đầu, Trầm Kha run giọng hỏi lại:

- Xuân tình độc dược?

- Phải! Chính loại thuốc này mà bản phu nhân đã dùng để hút trọn một giáp tí tinh nguyên của lão Đào Thúc.

Trầm Kha tức nghẹn đến lịm người, song chưởng buông nhanh, lao vút vào Bàn Dã Lan toan tấn công mãnh liệt.

Bàn Dã Lan cười khì một tiếng, thân hình kiêu diễm chớp động để tránh thoát song chưởng của Trầm Kha giờ đây đã chậm chạp và yếu ớt. Nàng cười the thé bảo:

- Trầm thiếu hiệp có biết hậu quả như thế nào chưa?

Bàn Dã Lan vừa nói vừa nhảy tránh sang một bên. Nàng lại dùng thượng đẳng khinh công để thoát tiến, thoát lui, tránh né hàng loạt chưởng công đã không còn lợi hại của Trầm Kha.

Mặc dù thế, chàng cũng cứ vung chưởng vun vút, dù cho tai mắt chẳng còn nghe thấy gì nữa vì uất khí đã bốc cao ngàn trượng.

Tâm trí chàng rối bời, sức lực bị giảm sút, chương pháp chẳng tòng tâm, nên không đánh trúng Bàn Dã Lan một chiêu nào cả.

Bàn Dã Lan vừa tránh né vừa cười dâm dăng:

- Nếu tiện thiếp có được toàn bộ tinh nguyên của thiếu hiệp thì ha... ha..., địa vị của Bàn Dã Lan chắc chắn sẽ được lên hàng đệ nhất và lúc đó võ lâm này ha... ha... ha...

Tiếng cười của nàng như muôn ngàn cây kim châm vào màng tai của chàng khiến chàng nhăn mặt khó chịu.

Đến lúc này, Trầm Kha bị ‘Xuân tình độc dược’, biến tóa vào các kinh mạch, lại thêm công phá thân thể chàng một cách mãnh liệt, nên một phần lớn tinh nguyên bị tiêu hao, và độc dâm này đã công phạt đến buồng tim.

Đột nhiên chàng ngừng không vung chương tấn công Bàn Dã Lan nữa. Tay giựt mạnh chiếc nón rộng vành ném đi, để lộ ánh mắt xạ ra những tia đỏ như máu, màu lửa dục ngun ngút, chàng nhắm vào người Bàn Dã Lan nhảy tới chụp mạnh.

Bàn Dã Lan lắc mình né tránh, lại cất tiếng dâm hồ bảo nhỏ:

- Tướng công gấp lắm sao? Hãy theo ta lại đằng này!

Vừa nói, Bàn Dã Lan vừa nhún mình chạy vào giữa mật lâm.

Trầm Kha bấy giờ lửa dục phừng phừng, tâm trí mê loạn, dục vọng kích thích, khiến chàng rượt đuổi Bàn Dã Lan như hổ đói rượt cừu tơ.

Thật đáng sợ cho ‘Xuân tình độc dược’ đã biến con người trong lành, trong giây phút thành quỷ sa tăng.

Hai người kẻ trước người sau chạy đến giữa mật lâm, Bàn Dã Lan dừng bước lại, cất tiếng hỏi:

- Tướng công suy nghĩ lại xem? Nơi đây mà vầy duyên cá nước, mở cuộc vu sơn, nếu người ngoài trông thấy ắt bất tiện lắm!

Trầm Kha không nói gì cả, chỉ lao mình nhảy đến chụp bắt Bàn Dã Lan. Bấy giờ, lý trí chàng đã bị chất độc kích thích, nên chàng chỉ là một kẻ điên loạn.

Bàn Dã Lan lách mình tránh khỏi cái chộp của Trầm Kha, thân hình éo lá như liễu múa, hoa bay. Bằng giọng lẳng lơ nàng nói:

- Tướng công lại nóng nảy nữa rồi! Hãy để thiếp cởi bỏ xiêm y đã!

Trầm Kha như một người điên, không còn nghe biết được gì nữa. Chàng lồng lộn như con hổ phóng chụp Bàn Dã Lan lần nữa.

Lúc này chàng đã quá mệt nhọc, hai chân hơi khệnh khạng, không còn lanh lẹ như trước nữa. Bàn Dã Lan chỉ lách nhẹ đã tránh thoát vòng tay của Trầm Kha một cách dễ dàng.

Trầm Kha vội nhào tới chụp Bàn Dã Lan. Nhưng lần này, Bàn Dã Lan không né tránh mà giang tay đón lấy thân hình hơi thở trai tơ của Trầm Kha. Bàn Dã Lan cố ý vùng vẫy để kéo dài thêm sự thèm thuồng, không để cho Trầm Kha vật ngã và cất giọng oanh vàng thỏ thẻ:

- Tướng công đừng gấp! Hãy dành một phần thương hương tiếc ngọc chứ? Vừa nói nàng vừa uốn éo thân hình, cố né tránh cho khỏi bị vật ngã xuống đất. Hai người trì kéo nhau dữ dội. Bàn Dã Lan hé vòng môi đỏ mọng chợt nở một nụ cười tự nhủ:
- Ta sẽ dùng thuật...

Chớp mắt Trầm Kha đã chiếm được phần chủ động, hai tay siết chặt tám thân ngà ngọc của Bàn Dã Lan vào lòng.

Bấy giờ, Trầm Kha thở ồ ồ như trâu rống, đôi mắt đỏ ngầu lên vì dục vọng nghi ngút.

Đột nhiên, một tiếng hét to như xé không khí:

- Tiểu tử dã man! Người dám cưỡng bức mẫu thân ta?

Cùng với tiếng hét, hai đạo kinh phong to như núi, đẩy văng Trầm Kha ra ngoài xa mấy trượng.

Bàn Dã Lan thất sắc vì nghe tiếng hét quen thuộc, biết ngay tình thế không xong, nhưng hiện đang bị Trầm Kha ép chặt không sao tránh né được. Bàn Dã Lan cũng bị áp khí đánh văng ra năm trượng.

Ngay lúc đó, một bóng thiếu nữ hạ ngay xuống mặt trăng.

Nàng chính là Nam Phương tiểu thư, ái nữ của Bàn Dã Lan mà trước kia Trầm Kha đã hội ngộ lúc vào dự đại hội đầu người.

Tuy lúc đó, Trầm Kha không biết nàng là ái nữ của Bàn Dã Lan nên giờ đây trông thấy vậy chàng hết sức kinh ngạc mở lớn mắt, miệng không thốt nên lời.

Bàn Dã Lan thuộc vào hạng gian trá thâm hiểm khôn lường nên khi nghe tiếng thét, biết ngay là của ái nữ, liền sanh ra một kế, bèn nằm úp mặt xuống đất buông tiếng khóc rấm rứt.

Trầm Kha bị đánh trúng một chưởng khá đau, lý trí sống lại phần nào và chàng chỉ còn biết kinh ngạc tột cùng.

Còn Nam Phương tiểu thư, thân hình chớp động như quỷ u minh tiến tới gần Trầm Kha, ngọc chưởng lại quạt mấy cái điểm trúng mấy huyệt đạo của chàng ngay.

Trầm Kha liền ngã 'huych' xuống đất.

Bàn Dã Lan lúc này càng khóc to lên, với giọng thật bi ai thống thiết.

Nam Phương tiểu thư vẻ mặt thoát trắng, thoát hồng, vội nhặt bộ xiêm y trao cho mẫu thân và phục mình xuống nói nhỏ nhẹ:

- Mẹ! Hãy khoác xiêm y lại mau.

Bàng Dã Lan hốt hoảng, vội mặc xiêm y, rồi chếp miệng than thầm:

- Người lại đây thật chẳng phải đúng lúc. Nếu không có mặt người thì giờ này mẫu thân người đã hút trọn bộ công lực của hần rồi. Ôi mưu sự do người, thành sự bởi trời.

Nam Phương tiểu thư cất giọng nghiêm trang hỏi:

- Mẹ! Tại sao lại xảy ra chuyện như thế này?

Bàng Dã Lan ấp úng nói nhỏ nhỏ:

- Phương nhi! Tiểu tử này nổi cơn điên.

- Mẹ! Nếu bỗng dưng nổi cơn điên, tại sao mẹ lại thoát y và hần lại cởi quần áo để trần?

- Phương nhi, con nữ nghi ngờ lòng mẹ hay sao?

- Tình ngay, lý gian, Phương nhi chỉ nghi tình thôi, vậy mẹ hãy kể đầu đuôi câu chuyện cho con nghe xem.

Trầm Kha giờ này không hay biết gì cả, huyết đạo bị cầm chế, huyết khí không chảy, chất 'Xuân tình độc dược' tạm thời ngưng công phạt.

Nam Phương tiểu thư nhận xét rất tinh vi, nàng chỉ nghe qua vài chi tiết đủ tìm hiểu câu chuyện như thế nào rồi.

Bàng Dã Lan hồi hộp không ít, song giữ giọng nghiêm nghị nói:

- Mẹ gặp tên này trong thành Lam Châu giữa chốn đông người nên khó thoát thân được. Hần bèn uy hiếp mẹ, nhưng mẹ đâu không lại hần nên mẹ phải nén nhục lăm lũi theo hần, rồi thừa lúc hần vô ý, mẹ chạy trốn ra khỏi thành Lam Châu, không ngờ bị hần rượt đuổi theo và bắt được mẹ. Đầu tiên hần điểm bẻ các huyết đạo rồi vác mẹ đến đây. Kế đó, hần cởi xiêm y và giải huyết cho mẹ, vì sợ chết nên mẹ đành để hần...

Nam Phương tiểu thư nghe kể tới đây mặt mày tái xanh ngắt, vội chặn lời Bàng Dã Lan: - Hần và mẹ có gây ra chuyện gì chưa?

- Nếu Phương nhi tới trễ một chút nữa là mẹ đã thất thân với hần rồi.

- Thật như vậy chăng?

- Mẹ nói dối con làm gì chứ! Nhưng tại sao con hỏi vậy?

Nàng đưa mắt nhìn qua phía Trầm Kha cất tiếng:

- Tiểu tử này con đã được hội ngộ một lần và hần tỏ ra không phải là một tay cao thủ thì làm sao hà hiếp được mẹ.

- Tại vì con không biết chứ, hấn là tên khuấy động giang hồ với đại danh là Trầm Kha.

- Hấn là Trầm Kha?

- Đúng!

Nam Phương tiểu thư như nhớ đến cái đêm đưa chàng về lâu đài với những cái chết lạ lùng của những người trong ngôi nhà này bởi tay Trầm Kha. Nàng lẩm bẩm:

-Ồ! Thì ra vậy!

Trong khi đó, Bàng Dã Lan ôm mặt khóc ngất. Nam Phương tiểu thư bước tới hai bước, đôi mắt long lanh bỗng đỏ au như máu, sát khí bốc đầy trên khuôn mặt đẹp tuyệt trần. Vì nàng cho lời của mẹ mình hoàn toàn đúng với sự thật nên căm thù Trầm Kha.

Thật con tạo quá phũ phàng! Sự việc xảy ra trong nháy mắt. Ai gây nên tội mà để cho Trầm Kha phải mang cái tiếng xấu xa vì cố ý hiếp người để thỏa mãn thú tính.

Nam Phương tiểu thư đến gần Trầm Kha non một trượng lòng bỗng dâng lên một niềm đau đớn. Tuy rằng sống trong gia đình với những thủ đoạn tà giáo, song Nam Phương vẫn là một gái trinh trắng. Ngay lần đầu tiên gặp Trầm Kha, nàng chưa biết được danh tánh thật của chàng song nàng đã thầm yêu chàng.

Rồi chàng âm thầm ra đi để lại trong lòng nàng bao nhung nhớ mà không bao giờ thốt ra lời. Nàng dự định gặp chàng sẽ bày tỏ tâm sự và chọn chàng như bạn tình chung.

Nhưng nàng không ngờ chàng lại là kẻ lang tâm cuồng bạo, nên niềm yêu đó biến thành nỗi hận thù khi thần tượng đổ vỡ.

Nam Phương tiểu thư nghiêng đôi hàm răng ngọc ken kết, cử song chưởng lên cao nhắm ngay mình Trầm Kha phóng xuống hai chưởng ác liệt.

Trầm Kha nào hay biết chuyện gì, luôn cả tiếng la 'ối' cũng không nói ra được, chỉ nghe:

- Bùng!

Một tiếng nổ như sấm, Trầm Kha bị áp khí đẩy văng ra ngoài mười trượng ngã quỵ trên mặt đất.

Bàng Dã Lan kinh hãi, vội nhắc mình nhảy đến bên Nam Phương tiểu thư, buộc miệng kêu lên thất thanh:

- Đừng làm thế, Phương nhi!

Nam Phương tiểu thư vội dừng lại, đưa mắt nhìn mẫu thân nhòa lệ nước mắt, hỏi:

- Mẫu thân nói thế có ý nghĩa gì?

- Hần... hẳn có liên quan đến Thiên Toàn Bảo.

- Mẹ... Mẹ vì cái chức Thiên Toàn Bảo chủ của cha hay với một âm mưu nào khác mà cúi đầu chịu nhục như thế này?

- Phương nhi, đã hơn năm năm rồi, bao công lao gầy dựng và chỉ trong vòng một năm nữa Thiên Toàn Bảo sẽ xuất hiện thống nhất thiên hạ, trở thành lãnh tụ vô lâm!

- Nhưng việc này có liên quan chi đến mạng sống của tên này đâu?

- Rồi con sẽ biết khi trình sự việc này lên phụ thân.

Giữa lúc đó, Trầm Kha bỗng kêu lên một tiếng, há miệng mưa ra hàng chén máu, thương thế vô cùng trầm trọng.

Nam Phương tiểu thư phóng mình nhảy vọt tới trước.

Bàng Dã Lan thất kinh, vội nhảy đến đứng cản trước mình Trầm Kha, gần giọng hét:

- Phương nhi! Người cãi lời ta nữa sao? Giết tên tiểu tử này là chuyện nhỏ, nhớ ra Thiên Toàn Bảo chủ hay biết, chẳng những mẹ con mình bị mất mạng mà còn mang hậu quả vô cùng rắc rối về sau.

- Mẫu thân tránh ra, để mặc Phương nhi xử sự. Phương nhi quyết không để liên lụy đến ai cả. Mọi hậu quả như thế nào Phương nhi sẽ lãnh chịu.

Nam Phương tiểu thư rút lên giận dữ, mặt hoa chứa đầy sát niệm. Nàng lướt nhanh qua mặt Bàng Dã Lan toan cử chưởng quật nát thây Trầm Kha.

- Phương nhi! Người không được làm thế!

Bàng Dã Lan vừa bảo vừa nhún mình nhảy tới cản trước mặt nàng.

Nam Phương chưa chút cười gằn:

- Mẫu thân, mẹ muốn bình vực hẳn lắm sao?

Vừa nói nàng vừa giương đôi mắt ác sát, nhìn vào mặt Bàng Dã Lan lóe ra những tia hận cừu. Thật ra, chẳng ai hiểu nổi mối bi ai thống khổ trong lòng nàng, trong lòng một người con gái, sống với những người chung quanh đều tà ma ác độc. Rồi tình yêu như tiếng sét tới với nàng, để bao ước mộng trong bóng chốc tiêu tan phũ phàng. Nỗi hận lòng đó như muốn trút cả lên Trầm Kha một cách mê cuồng khi nàng cảm thấy mình mất mát không đâu...

Trong khi đó, Bàng Dã Lan đã thở dài nói:

- Phương nhi! Rồi đây người sẽ ân hận.

Nam Phương tiểu thư cất giọng bi thảm:

- Mẫu thân! Thà cam tội bất hiếu chứ không hề hối hận trong đại hận.

Sự uất hận vì đã yêu mà không được đáp tình. Hơn nữa, sự nghi ngờ Trầm Kha có tình ý với mẹ nàng vì vậy với tâm sự phức tạp, Nam Phương nghiêng rặng, bước đến trước mặt Trầm Kha cách chừng hai trượng, liền vận song chưởng đẩy ra, kinh lực vừa buông, thế lực như cuồng phong vũ bão, xoắn tít vào thân xác mê man của Trầm Kha.

Nàng là cô gái kiêu ngạo, nếu không được người mình yêu thì thà đập nát để cho thỏa hận. Vì vậy song chưởng của nàng vừa đẩy ra thật khủng khiếp, nếu như Trầm Kha trúng nhằm song chưởng ấy ắt thân nát như tương.

Đột nhiên, một bóng đen hiện ra nhanh như quỷ nữ, kèm theo hai luồng kinh khí bay lông lốc tiếp đỡ hai luồng chưởng quái ác của Nam Phương tiểu thư.

- Bùng!

Một tiếng nổ long trời lở đất.

Nam Phương bị luồng áp khí khủng khiếp đẩy bắn ra sau hai trượng, trong lúc bất thần nàng té 'huych' trên mặt đất.

Chiếc bóng thành linh nhanh như tia chớp, bế xốc lấy Trầm Kha nhích mình vọt ra khỏi cửa tràng mà ngay tới Bàng Dã Lan cũng không kịp hành động để ngăn chặn.

Cùng lúc đó, hai bóng người khác bỗng xuất hiện, lại nhắm vào hướng Nam Phương tiểu thư chạy tới như bay.

Nam Phương tiểu thư hét to lên một tiếng, nhún mình nhảy vọt về phía trước... nhưng đã trễ, một trong hai cái bóng đã trở tới bên lưng Nam Phương đưa tay điểm nhanh mấy ngôi đại huyệt. Nàng chỉ kịp hét to lên một tiếng ngã nhào vào lòng chiếc bóng lạ.

Vừa khi đó, một bóng đen khác hiện đến như quỷ u linh cất tiếng âm thầm:

- Nhị đệ lão đã thi hành xong nhiệm vụ rồi chứ?

Hai bóng đen chính là hai đệ lão nhân trong tứ đệ lão nhân mà trước đây một đệ lão nhân đã bị Trầm Kha giết chết trong ngôi nhà của Nam Phương.

Hai vị lão nhân đồng lên tiếng:

- Đã xong, xin bái lãnh thánh ý của Bảo chủ.

Chính lúc này Bàng Dã Lan mặt tái mét bước lùi áp ứng:

- Kính mừng Bảo chủ Thiên Toàn Bảo.

- Hứ! Ta không ngờ người còn nói được câu ấy à?

- Tiện thiếp lúc nào cũng chỉ nghĩ tới phu quân.

- Lão! Con tiện tỳ lang dâm.

Tiếng quát tức giận của Thiên Toàn Bảo Chủ xé tan bầu không khí nặng nề. Nhưng rồi ông ta lại ra lệnh:

- Hãy đưa tất cả về bảo!

- Tuân mạng!

Hai vị lão nhân vừa nói vừa định quay đi nhưng Thiên Toàn Bảo chủ lại tiếp:

- Vừa rồi người dẫn dụ tiểu tử Trầm Kha đến nơi đây. Hắn đâu rồi?

Nàng ngập ngừng:

- Tiện thiếp định tìm cách kèm chế hắn để mang về bảo cho phu quân, nhưng mưu định chưa thành thì đã bị kẻ khác cướp mất còn đánh Nam Phương trọng thương...

Lão hỏi nhanh:

- Là ai người có biết không?

- Tiện thiếp chỉ thấy một bóng đen bịt mặt sột ngang cứu tiểu tử Trầm Kha rồi vút đi ngay.

Lão nhíu mày gật gù, nói:

- Tất cả hãy về bảo.

Hai vị lão nhân vừa định nhóm bước thì lão Bảo chủ ra lệnh:

- Đem Bàng Dã Lan giam vào ngục tối.

- Vậy giờ đây...

- Hãy điểm huyết cho an toàn.

- Tuân mạng!

Tức thì đôi tay veo veo Bảo chủ veo véo mấy ngọn chỉ phong nhằm vào mấy đại huyết của Bàng Dã Lan phóng đi.

Bàng Dã Lan chỉ cau mày đau đớn chịu đựng không kháng cự.

Thân hình nàng vừa ngã xuống tức thì một vị lão nhân đã xốc nàng lên vai. Thế là hai vị lão nhân xốc nàng Bàng Dã Lan và Nam Phương tiểu thư lao vút đi.

Lão Thiên Toàn Bảo chủ đợi cho tất cả đi xa mới lẩm bẩm:

- Trầm Kha con của Trầm Lịch Nhưỡng đại ca còn sống mới thật là mối nguy hại.

Rồi lão thở dài:

- Còn Bàng Dã Lan lại dâm loạn quá sức. Ta phải cho nàng chết rục xương trong ngục tối. Máu huyết của ta chỉ có Nam Phương, nhưng thật là phức tạp khổ cho ta quá sức.

Một vài tiếng cú rúc về sáng vang lên giữa vùng mật lâm. Bóng lão bảo chủ lại biến đi như vệt khói.

Trong khi đó...

Phía ngoài bờ mật lâm, hai đệ lão nhân đang phon phon vác Bàng Dã Lan và Nam Phương chạy biến đi. Đến một cốc đạo quanh co, bỗng một đệ lão nhân vác Bàng Dã Lan chạy phía sau la lên một tiếng 'hự' khô khan và thân người bà ta ngã nhào trên vũng máu đào chết tức thì. Trong khi đó Bàng Dã Lan đã đứng sừng sững cất tiếng cười đắc thắng.

Biết phía sau có biến, đệ lão nhân vác Nam Phương liền đặt nàng trên một tảng đá và quay lại thấy cảnh tượng như vậy nên cất tiếng quát lạnh lạnh:

- Hừ! Không ngờ phu nhân quỷ quyết như vậy.

Bàng Dã Lan cất tiếng cười hồ ly:

- Chỉ mới xa nhau có hơn mấy tháng, nên các ngươi đâu ngờ bản phu nhân có được võ công như ngày hôm nay.

- Hảo võ công! Đã đánh lừa được bọn chúng ta. Vậy giờ đây, ta quyết liều mạng với ngươi.

Dứt lời, song trao của bà ta như mười con rắn phóng chụp vào người Bàng Dã Lan một cách khủng khiếp. Thân ảnh như ánh điện, Bàng Dã Lan liền lách người né tránh và cử song chưởng như thác lũ chụp lại để phản công.

'Trao chỉ công' và chưởng phong chạm nhau gây nên một loạt tiếng nổ khô khan:

- Bùng... rắc... rắc...

Đệ nhân lão bà bị bắn ra xa một trượng, còn Bàng Dã Lan chỉ lui lại hai bước. Đệ nhân lão bà giọng uất nghẹn:

- Không ngờ nội lực của ngươi tăng tiến tốt bậc đến thế.

Bàng Dã Lan giọng khiêu khích:

- Khi lão quái bà ngươi biết được thì hồn ngươi đã lìa khỏi xác rồi.

- Tại sao ngươi lại âm mưu như vậy?

- Có gì khó hiểu đâu. Thiên Toàn Bảo chủ cũng muốn bá chủ võ lâm thì ta không nuôi mộng lớn đó sao?

- Nhưng tại sao nội lực ngươi lại tinh tiến quá vậy?

- Dùng thuật 'Hấp dương bổ âm' để lấy tinh nguyên của Thanh Thiên viện chủ.

- Đúng như vậy.

- Không sai!

Đệ lão bà liền tháo lui chộp lấy Nam Phương để làm bình phong uy hiếp:

- Nếu phu nhân bước tới ta hạ sát ngay Nam Phương tiểu thư.
 Bàng Dã Lan bỗng cất tiếng cười lạnh lùng:

- Nếu vậy là dị lão bà nhảm quá sức rồi.
 - Tại sao ta nhảm?
 - Nam Phương tiểu thư đâu phải là con ruột của ta mà đó chính là hồn máu duy nhất của Thiên Toàn Bảo chủ Nam Duy Lâm và Hàn Tố Nương.
 - Sao ngươi lại hiểu rõ điều này?
 - Còn nữa chưa hết đâu, vì Hàn Tố Nương là em ruột của Hàn Cẩm Hương.
 - Hàn Cẩm Hương có phải là ái thiếp của Trầm Lịch Như không?
 - Đúng! Chính vì vậy mà Nam Duy Lâm bảo chủ phao tin Trầm Kha chính là thiếu bảo chủ để dẫn dụ chàng tiểu tử này với mục đích để ám hại cho tuyệt căn, chứ nếu Trầm Kha biết được thì chàng ta sẽ trả mối gia thù vào tên đại gian Bảo chủ à!

- Lão, ngươi là đồ phản loạn, hãy xem đây.

Dứt lời tức thì dị lão bà xử dụng chỉ công tấn công tới tấp vào Bàng Dã Lan. Hai bóng người giao tranh ác liệt cố quyết hạ sát nhau bằng những tuyệt chiêu ác sát.

- Bình!

Tiếp theo là một tiếng 'hự' và một bóng người bay ra xa mấy trượng nằm chết lịm trên mặt đất chính là dị lão bà.

Cảnh vật hoàn toàn im lặng.
 Bỗng Bàng Dã Lan lẩm bẩm:

- Nếu Bảo chủ muốn vậy ta cũng có cách.

Nàng vừa nói vừa đi đến chỗ Nam Phương đang thêm thiếp. Nàng nhếch mép nham hiểm:

- Có Nam Phương trong tay ta Nam Duy Lâm sẽ không thể làm gì ta được. Lão ta phải trả một giá rất đắt về hành động này. Ha... Ha... Ha...

- Tiếng cười của nàng vang đi và im bặt khi bóng nàng vác Nam Phương biến vào phía cốc đạo xa xa...

oOo